

DALPENS

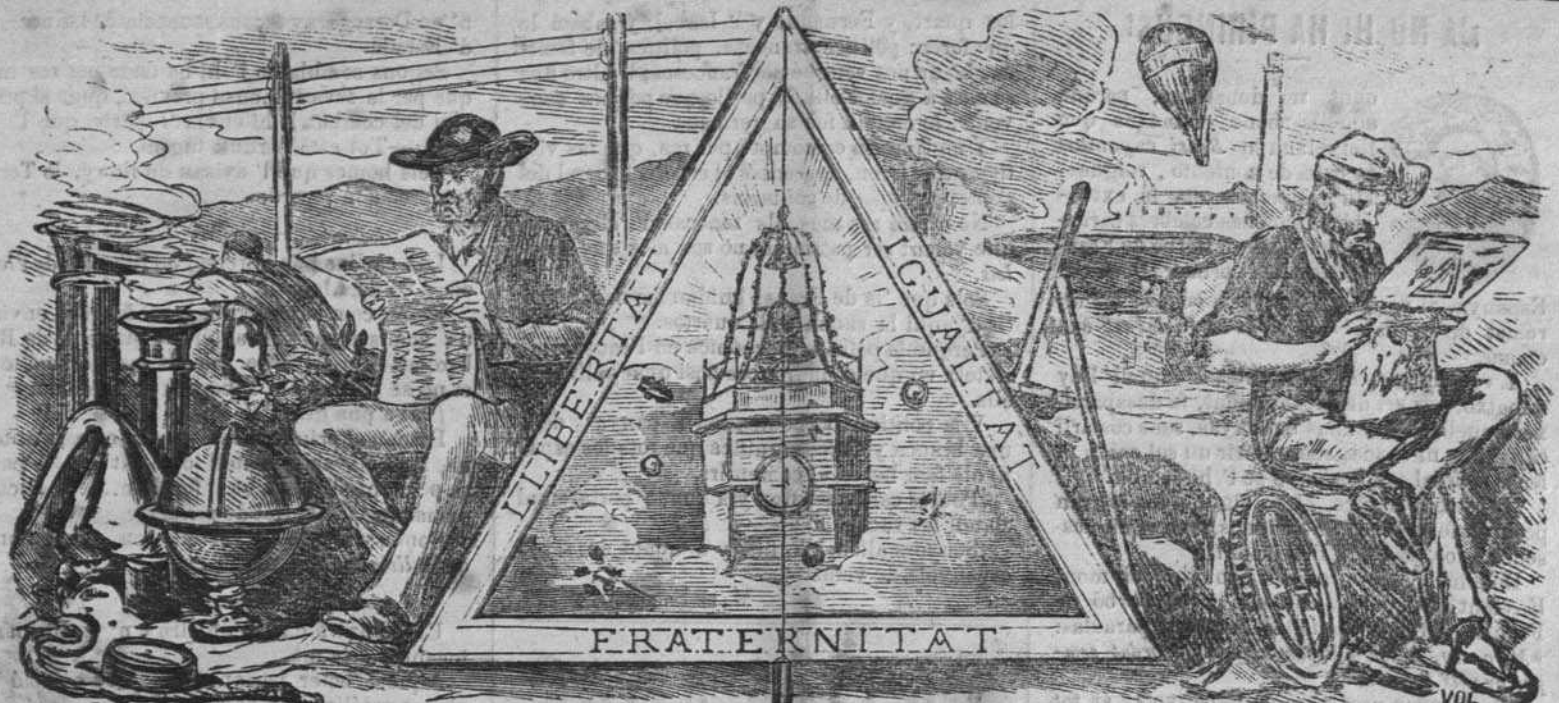
arçca
ARXIU DE REVISTES CATALANES ANTIGUES

ARXIU DE REVISTES CATALANES ANTIGUES

[Sota llicència Creative Commons - Marca de domini públic 1.0 Universal](#)

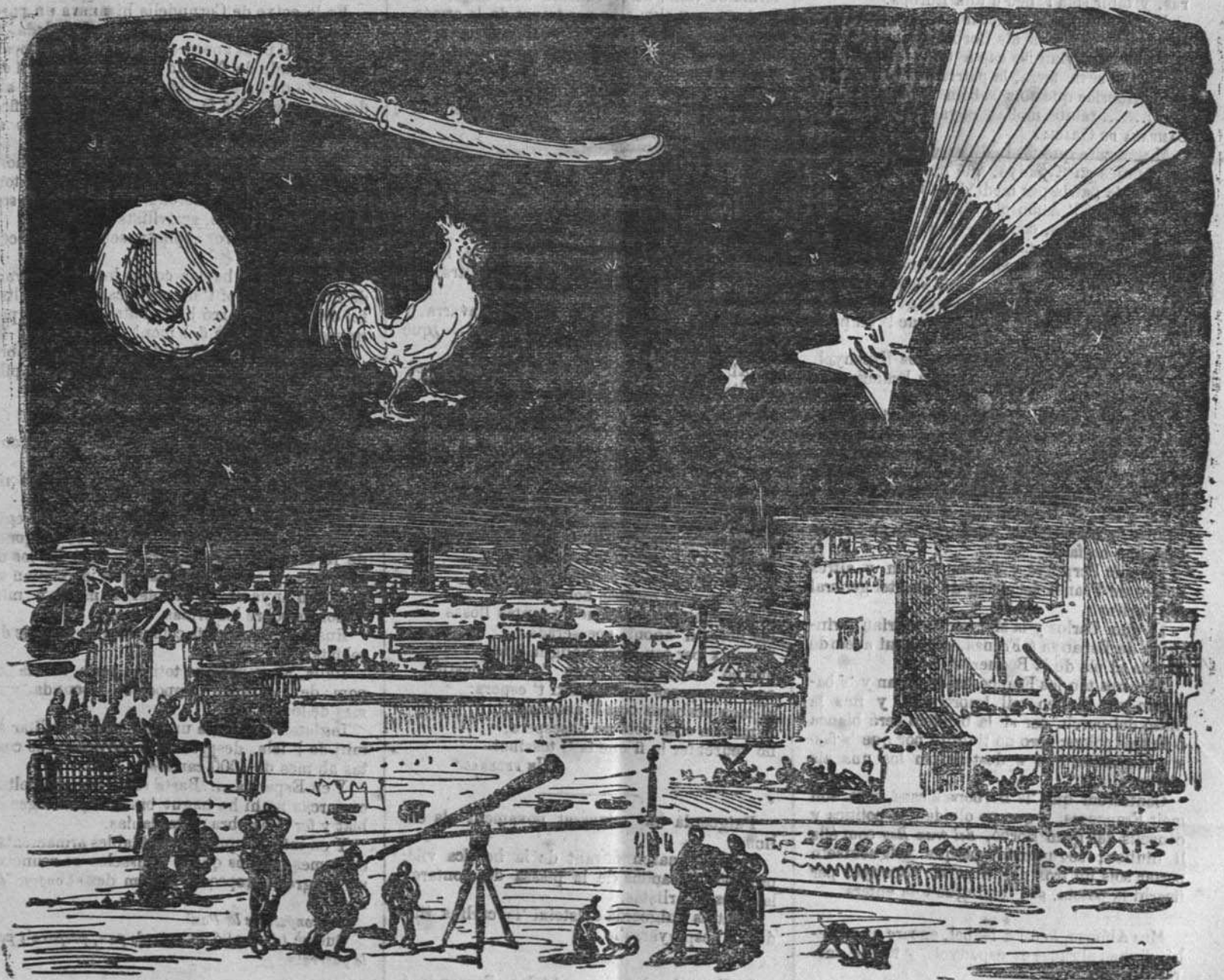

MEMÒRIA DIGITAL DE CATALUNYA

LA CAMPANA DE GRACIA

LA ESTRELLA AB CUA.

La estrella significa molta calor, per aixó dú vano; lo sabre, la guerra; lo pá, la fam; y 'i gall..... pot ser vol dir que no tenim cap mes gall.

¡JA NO HI HA PIRINEUS!

uant no donaríam, perquè aquells bons ciutadans que lleigeixen lo *Brusi* cayentios la baba de contentio, volguesin comprendre tota la extensió de aquelles celebres paraulas que l' gran Borbó de Fransa digué al primer Borbó d' Espanya, al venir a governarla com si fos un remat de ovellas? *¡Ja no hi ha Pirineus!* exclamà.

Y vet' aquí, com la voluntat d' aquell Rey gabatxó, per art de encantament, fa desapareixer aquelles altíssimes montanyas, sens costarli cap esforç ni suada, sense obrir un sol camí, ni fer cap túnel, ni cosa que se li hi semblà.

«Pero com diantre, diran alguns, feu lo gran prodigi de convertir ls Pirineus, com si diguessen en los plans de Barcelona?»

Donchs fou la cosa mes senzilla del mon: Euviant a reguar aquí Espanya un Borbó de Fransa, y dihentiaquellas històricas paraulas: «Mira noy, vèsten a Espanya; pero recordat sempre que 'ls francès.»

«Compreneu ara, alguns Espanyols, si tot lo que 'ns ha passat y 'us passa, es degut al concell del gran Borbó?»

Perque, ó nosaltres no enteném lo francès, ni la política de Fransa, ó aquell Rey volia dir: —Mira noy, vèsten a Madrid, converteix l' Espanya en satèl·lit de la Fransa, abat lo Lleó engrehit tant com puguis, que lo que aquí 'ns convé es tenir ben seguras las espatllas, per moure brega als vehins, aixemplar las fronteras, y tenir nota l' peu a tota Europa.

Y així s' feu y s' ha fet fins a la revolució de Setembre, que dona als Borbons lo pago que 's mereixian, enviantlos cap a terra de Fransa, cap a la seva terra, la patria del *can-can* a fé las putinerias que tots sabàn y callén, perque..... també moltes noyas llegeixen LA CAMPANA DE GRACIA.

Mes encara que tot lo dit es veritat, no faltan metjes en Espanya, que pretenen curá 'ls maís de la patria per medi dels Borbons.—«¡O Carlos seté ó l' Alfón o!» dihen.

Y per curarlos, comensa lo primer per promoure una guerra civil, com si no bastés la dels set anys, que 's capás de acabá ab la paciència, ab los quartos y ab la sanch de tots los Espanyols. Y vinga matar gent y mes gent, y empobrir al país: que lo que l' un pert, un altre ho guanya.

«Y creuen que 's Carlos seté fos Espanyol, que si no fos Borbó, que si no fos Francés, ho faria aixís?»

«Y qué, la frontera de Fransa estaria per altra part oberta a tot hora per entrarhi uniformes y fusells, y pólvora y balas, y tot lo rebutz que deixan, y paguem ab los quartos que 'ls carlins treuen dels pobles?»

«Y qué: 'ls legitimistas ó Borbónichs de Fransa, protegiran la causa carlina ab lo descaro que ho fan?»

«Y qué: Perpinyá y Tolosa y Pau y altres pobles de Fransa servirian de quartel general als Carlins?»

«Y qué: Carlos y la Margarida anirian y vindrian de Espanya a Fransa, com aquí anémde Gracia al plá de la Boqueria?»

Mentres tan los Francesos disputan y 's ballan y 's dihen mil impropis, y fins la lissó del porch, per si la bandera será blanca ó de tres colors; pero no tinguin por que 's fassin la guerra, que 's destrueixin los uns als altres.

Confessém que 'ls Borbons a casa seva son molt Francesos, y que no olvidan la política y concells del gran Borbó, *del gran Rey* com éills li dihen; segurament perque volguentse'n portar sols un tros del Nort d' Espanya, per ficarhi la poteta, se l' endugué tota entera.

Mes Alfonso, lo fill d' Isabel, encare que Borbó, dihen alguns, es espanyol, y t' que mirar per casa seva.

Si, diem nosaltres, també era espanyol Cár-

los quart, y Fernando y l' Isabel, y sabém lo que feren: política francesa, política de familia. L' un nos vengué als francesos; l' altre fins se casá a gust d'ells, y per lo que pogués convenir, lo mateix feu sa germana.

Y no tinguin en compte per res, que las victimas que feren, oposantse al esperit lliberal del poble, faria por de contarlas.

No dirém res mes als tanocas d' Espanya, que volent ser patriotas, no son mes que *esmolets*.

Sols que 'ls de Fransa buidan las navsjas, y 'ls d' aquí la sanch y 'ls quartos.

Perque la política Borbónica en Fransa consisteix en que cada francès posi una gallina al olla

Y la política Borbónica en Espanya, de l' una branca y altre, significa que tots los espanyols fem herba al cementiri.

«Pobres carlistas, fins y á quant portareu al clatell las rucas...!»

«Senyors alfonsins, fins y á quant no sereu espanyols de veras!»

M. DE SANSARNI.

BATALLAPAS

L' estrella ab qua continúa cridant extraordinariament l' atenció dels sabís y dels tonos.

Los mes, estranyan com tenint la qua en forma de vano, no la rameni una mica, ventantnos may siga sino per treure de la atmosfera dos ó tres graus de la calor que 'ns torra.

Aixó 'ns confirma ab l' idea de que l' estrella ab qua es l' estrella de Carlos lo ximple: ell també t' cor y no sent: t' servell y no pensa mes que ab destruir lo mateix que preten conquistar.

La Junta de Navarra, cremada ab lo Terso, vá presentar la seva dimisió, escampant una proclama per tot lo país, contraria al rey Babieca.

Aquest ho ha sapigut, y ell que sí, las ha fetas recullir totas, escampantne un' altra, ab la qual diólt a la Junta de Navarra

Lo Terso disolvent a la Junta de Navarra, y la Junta de Navarra disolvent al Terso.... ¿qué volen mes?»

«¡Ah! Qué l' huracá lliberal s' emporti aquestas dtsoluciones pestíferas a l' altra part del Pirineu!»

A SABALLS.

SONET.

«Qué bé t' coneix tothom fera malvada!
per tot arreu ahont ta planta posas,
se converteix la terra ab negres fosas
regadas ab la sanch mes estimada.
Vilesa, cobardia y sanya ayrada
demostran tas escenas horrorosas,
com demostran las creu' de tantas llosas
tas horas d' agonía apeserada.
Segueix per ten camí maligna fera,
que no 's molt lluny de tú 'l negre destino,
com tú esperas la presa així t' espera:
al mon acabarás com l' asesino.
A mi una cosa sols me desespera,
no veuret fer la fi que fa 'l torsino!»

UN FEDERAL.

Puigcerdá ha retxassat novament als carlins.

En vá anaren devant de la heroica vila: prompte 'ls canons de la plassa desmontaren las pessas carlistas.

Mentres Puigcerdá existeixi 'ls carlins tindran d' espinyar'se 'ls.

Lo Terso ha dat la creu de San Fernando á

n' en Dorregaray a consecuencia de las acciones d' Estella.

Segons sembla no l' hi ha dada per res mes que per la seva immensa previsió, quan al principi del combat l' hi envia 'l parte que l' hi deya:—Tot está perdut: fugim.

Dels homes que l' avisa de Huny, lo Terso sempre se 'n recorda.

Los carlins han apressat 36 liberals de Plencia y 26 de Algorta.

Y are, com si no haguessen fet res, envian un comissionat a l' autoritat superior de Bilbao, ab la missiva de que 'ls fusellerán a tots, si no se 'ls dona la llibertat de pescar.

«¡Vaya una gent!
Pescan al primer propietari que se 'ls antotxa, l' hi clavan al clatell lo rescot que 'ls passa p' l' cap: si 'ls ve bé 'l fusellan.... y encare demanan la llibertat de pescar!»

Confessém que 'ls carlins son mes amants de la llibertat que nosaltres.

Un boter vá c'avar un tiro a n' en Bismark, tocantlli a la má.

Aquest boter pertanyia a l' asociació de obrers catòlics de Salzwedel.

Ja 'u t' entés lo canceller alemany!
Per fer la guerra als catòlics, se necessita dur corassa.

No hi fa res que 'ls manaments de la lley de Déu digan «No matarás.»

Los de la lley del País, dihen: «Matarás al teu enemich,» y primer es una cosa que un' altra.

Escenas carlistas.

En lo cotxe de Cornudella hi anava un pare y un fill: lo pare era l' arcalde de Poboleda.

Al ser al p'nt anomenat *las ánimas*, se topan ab una ronda del Nen de Prades. Un carli de Poboleda que registra la diligencia, coneix als dos passatjers, los fa baixar y se 'ls notifica que tenen ordre de clavarlos quatre balas al cap.

Tots los restants passatjers del cotxe s' horripilan, y demanan perdó per ell: ¡inútil tot! Los fan agenollar y moren a la presència de sos companys de viatge, acrivillats de balassos.

«¡Causa horror explicar semblants escenas!»

«Quin delicté havian comés los dos liberals de Poboleda? Cap: l' un era arcalde, y l' altre fill del arcalde! Aixó bast a que 'ls carlins per treure a dos homes del mon!»

Y pensar que 'l Nen de Prades pot rebre l' indult, y viure tranquil.... Aixó horripilla encare mes que 'l mateix fusellament.

Una ullada per Europa cimpla lo cor de conscl.

Alemania de cada mil de sos habitants ne té 20 en l' exércit.

Fransa ha aumentat de 127 a 144 los regiments d' infanteria, de 21 a 26 los de dragons, de 15 a 19 los de cassadors; de 31 a 38 los d' artilleria, y en los d' há-arsaque ja existian se n' hi han anyadit 3 ó 4: total 1 milló y mitj d' homes sobre las armas.

Russia crea exércits compostos de millons de soldats.

Italia, al veure que tothom porta la má al pom de l' espasa, tampoch se descuyda, y fa mes de lo que pot.

Inglaterra arregla un gran centro militar al mitj de l' isla, després de haber armat tas costas ab mes de 1000 canons.

Y en Espanya.... Basta saber que en moltes comarcas no hi ha hagut brassos per segar lo blat y fer la sembra de tardanas.

Y en mitj d' aquests formidables armaments, es lo mes perillós que a Bruselas se runeixi un congrés europeo ab lo nom de «Congrés de la pau.»

«¡Lo congrés de la Pau!
Qu' b' hi ve mitó de «si vols pau, prepara't per la guerra!»

Sembla impossible que 'l mateix ministre Híenda que ha pensat en fer enganxar sellos en las capcetas de mistos, no haja pensat també en un' altra cosa.

Se paga un tant també pèls anuncis d' «espectacles públics.»

¿Per qué no l' han de pagar aixis mateix los capellans que anuncian las funciones d' iglesia? Fora aquesta una cosa, que donaria molt bons resultats.

Lo *Diari Espanyol* publica una carta de un tal D. Joan Landa, jefe de las ambulancias que las señoras de la nobleza madrilenya sostenen en lo Nort.

En ella descriu á la dona del Terso visitant los hospitals, tractant de tú á tothom, y feint veure lo grèu que l'hi sabia que se l'hi enduguessen los ferits liberals, per quan ella tenia ganas de cuidarlos... tota vegada qu' eran espanyols.

¿Com es que no 'u mira que son espanyols, avants d' encendre's la batalla?

Ah! com devian recordar los ferits aquell célebre epígrama:

«El Sr. D. Juan de Robres
con caridad sin igual,
hizo este santo hospital:
mas antes hizo los pobres.»

L' *Ordre*, periódich de Madrid, s' ocupa del decret del ministeri de Foment, regularisant las operaciones de la *Bolsa*, en aquestes termes:

«Lo desitj del ministre de Foment es segurament molt laudable. Que sent eil membre del gabinet, y anomenantse 'ls seus companys Sagasta, Camatxo y Alonso Martinez, trobi que balxin los valors ho compreuén.

«Pero Sr. Calmenares ¿quina idea té V. E. formada del crédito, quant sense pagar á ningú, sense fer economías, sense procurar recursos, creu que pera aixicar-lo basta acudir á la ley de la *Bolsa* de 1854?

«No: no 's forj ilusions lo govern, ni 's molesti 'l Sr. Camatxo tencant círculs y bolsins: lo crédito no s' imposa dictatorialment, sino ab bonas midas financieras.»

Ja ha sortit lo décim disparo del *Cañon Krupp*, que en res desdiu dels anteriors que tanta acceptació mereixen del publich.

Sobre la inter-sant part literaria, conté una caricatura xispejant, recorts del siti de Bilbao, com los canons presos en Artagan, una bateria carlista y 'ls trages dels guardia-forals, voluntaris de vinagre, inginyés y auxiliars, un croquis de la sorpresa de un convoy en 'as inmediaciones de Morella, un magnífich retrato equestre del infortunat Concha, y un croquis exacte del acte de la séva desgraciada mort, y finalment lo retrato del desgraciad Cabrinety, mort gloriosament en Alpsens are fa un any, ab lo qual lo *Cañon Krupp*, conmemora acertadament lo primer aniversari d'aquell héroe.

Lo batalló de cassadors de Reus ha batut á las faccions de 'n Mora.

Los carlins en número de uns 900 van ser llansats de las posiciones de Montsant, ermita de Sant Pau, barranch de Cabacés, bosch de Borrás y de la Figuera.

Lo camp quedá cubert de boinas, mantas, cananas y municions.

¡Ah! si todas las columnas treballassin ab l' energia y l'activitat que'l batalló de Reus y lo Fijo, temps ha que'ls carlins de Catalunya ja foran á fer malvas.

RECORTS D' AMOR.

Los recorts que tinch d' amor desde 'ls jorns de ma infantesa, no 'm causan goig ni tristesa: sols me donan, *mal de cor*.

Molt m' estimaba una rossa que 's deya Agna Felipó; pro jo li vaig dar la cossa,

perque n' era pobre *rossal* mes nana que un *carbassó*.

Vaig veure una modisteta, (passejantme ab lo didot,) que per cert era maqueta: li vaig tirá una floreta, y ella 'm regalá un *pebrot*.

Per da un petó á certa nina, anava jo ab molta nanya; mes, l' intenció m' endavina, y al moment l' espatutxina me va plauta una *castanya*.

Vaig olvidarne una nena, (que la vritat, m' estimaba,) perque 'm feya molta pena veure que era molt morena y ademés qu' era mol *faba*.

Estimaba de tot cor una guapa xicotassa, ¡fus vaig estimarla massa! y en cambi de mon amor, ella 'm va da' una *carbassa*.

Amor vaig sentí també, (pero un amor *endiablat*...) per la filla d' un cuine; mes ella no hi viugué bé, y 'm va fer da un *estofat*.

Ab una viuda aixerida crech que nauiriam ligat caps, (si la Parca malehida ¡no li hagués robat la vida.) Y que tenia molts *naps*!

Los recorts que tinch d' amor, desde 'ls jorns de ma infantesa, no 'm causan goig ni tristesa, sols me donan, *mal de cor*.

BOIXOMPIFAIG.

REPICHS

La Biblioteca parlamentaria que ab tant bon éxit publica en son primer tomo los últims discursos del eminent Emilio Castelar, acaba de publicar son segon volumén.

Conté 'ls discursos del immortal orador Joaquín María Lopez.

Desconeguts per la major part del públich d'are, son dignes de ser llegits y admirats.

L'obra forma un magnífich volum, ab bonica impressió y bon paper, y no costa mes que quatre rals.

Se ven á ca'n Lopez, Rambla del Centro, 20.

He trobat al diccionari que *cura* es *cessa* algun mal; pero 'ls de Flix y de Prades jo crech que may *curarán*.

A Segorbe 's trovaban l' altre dia 1300 carlins!

Després d' algunas horas de martxa jeyan cansats y abatuts!

Lo centinella del campanar véu gran polsaguera per la carretera.

— ¡Muyons que vé la columna! exclama tothom, y tothom camara ajudeume! tothom fuig en sentit oposat al punt d' hont se creya que la tropa venia.

Al cap de poch rato entran en la població... las burras de la liet!

Los carlins havian préa la punta de las orellas d' aquell bestiar per la punta de las bayonetes dels nostres soldats.

Continuan repartintse bolas als gossos.

Bèn fet.

Hi ha molts gossos *carlins*, y en aquest temps de calor y de fanatisme la rabia 's propaga y s' extèn com una gota d' oli sobre 'l primer full de un libre.

Una cosa estranya:

L' altre dia llegeixo en un periódich que 'l Terso s' ha divorciat del element cabrerista.

Tothom sab que uingú 's divorcia, sense casament previ.

¡Quin cúmulo de reflexions tant estupendas no 's dedueixen d' aquest casament del Terso at los elemets cabreristas!

Com se coneix que 'l Terso es de la familia dels Borbons!

En Liz'rraga se 'n torna á Fransa.

Ha vist lo paper fret que aquí l' hi feyan las partidas, y se 'n vá á la terra del *can-can*, á veure si aixecant la cama s' escalfa una miqueta.

Si 'ns volgués creure á nosaltres no tindria necessitat de taut llarch viatge: no, perque las tropas ja 's cuidarian bé prou d' escalfarlo.

Dos individuos de Marquina han sigut fusellats pèls carlins per haver comés l' atrós delicté d' enviar als Estats Units á dos de ses fills.

¿Ahont s' es vist aixó d' enviar un vascongat un fill á la República de 'ls Estats Units? Crims com aquestos se pagan ab lo cap.

La Margarida ja se 'n torna á Pau.

Y deixa 'l seu marit á la guerra.

No hi há com la Blanca que montada á caball, s' exposa á las grapas dels soldats...

Se comprén molt bé que 'l seu home en lo colegi de Vergara fassa 'l gall; com al cap y al últim no es ella res mes que una gallina!...

CINCH REGALOS PE'LS CARLINS.

Veus carlins de quatre potas que mossegan y fan mal no mes perque son bestiotas: Donçes han de dur bossal.

Ne veus que roban sens lley y atropellan sense dret al crit de Déu, patria y rey: Donçes han de dur grillet.

Ne veus sonsos com lo pá que s' ajuntan ab la farda seduhits per un capellá: Donçes han de portá albarda.

Ne veus dintre las ciutats protejint á la facció y enviánlos-hi soldats: Donçes han de dur bastó.

Per fi, veus que s' han permés lo assassinar. Prou se sab: aquets no han de dur res mes que 'l coll separat del cap.

JOAN TITAS.

L' Alfonso ha posat presos á Marco de Bello y á n' en Sagarra.

Molts dels carlins de las partidas que manavan, cremats per aquestas presons se 'n tornan á casa 'n va.

Ab aquest motiu los llanuts poden cantar molt bé:

«Tot martxa ja vent en popa

«Carlí ja 't pots alegrá:

«Si no t' agafa la tropa,

«L' Alfonso t' agafará.»

Los carcas han atacat á Cuenca, pero se 'ls ha rebut á canonadas.

De Teruel á Cuenca... Bè!
de una timba á un precipici,
ja 'm jugo jo no sé qué
que 'l Terse se 'n va á l' Hoaspici!

En Meroder de Valencia, y 'ls fabricants de cerillas de Logronyo, de Tudela y altres de Navarra, sembla que 's decideixen á tancar las sevas fabricas per no posar en las mateixas lo sello de cinch céntims.

¡Ah! com comprenen que 'l sigle de las llums es incompatible ab los carlins!

A Manxa-Real hi ha hagut un d' aquests dias un alborot.

¡Manxa-Real!

Ja 's coneix que 's tracta d' alguna manxa de fossina ó d' alguna manxa carlista!

S' ha imposat á tothom desde 14 anys en amunt lo deber de pendre cédula personal.

Es á dir: á tothom no: hi ha ciertas ciutadanas que quedan exceptuadas.

¿No saben qui son?

Son nada menos que las monjas....

Aixó en los temps de 'n Paquita 's comprenia; pero ara... Sr. Camatxo!... Sr. Ca... matxo!...

La Margarida 's trobava á Guernica.

Un avis de la Junta d' aquell districte ordená á tots los arcaldes del mateix que hi anessin á fer lo besa-manos.

Un n hi faltá, 'l de Mundeca.

Los carlins hi van, l' agafan y 'l posan pres. Per deixar-lo anar l' hi demanen 2000 duros.

Per carlista que siga l' arcaldé de Mundeca de segur que ara dirá alló de «a vegadas se desan mans que voldrian véure's cremadas.»

CANTARELLAS.

Per lo mar hi corran barcas,
corran núvols per lo cól;
mes per la mèva butxaca
no hi corra ni un sol calé.

B.

Dius que may t' he donat res
y aixó no es vritat, ingrata!
Pues ja sabs que t' hi donat
molts petonets y abrasadas.

Si 't dich crüel é inhumana
y que tens lo cor de fiera,
es perque ahir vareig veurer
que 't menjapas una cega.

F. LL. Y B.

Com si ja no fossen prou
los tès desdenys per matarme,
ves si estich de pega, nina,
que are 'm surt un grá á la barba!

I. T.

Vi y donas son dugas cosas
que dolsas detesto jo:
las donas las vull saladas
y del vi l' aicut es bó.

PH.

T' estimo tant, nina hermosa,
m' agrada tant ton coaset...
¡Se 'm asseca molt la boca!
Si 'm paguessis un cafel...!

P. R.

EPICRAMAS

L' altre dia anant de cassa
per cert puesto montanyós
de unas ramas nota 'n Ros
que 'n penjava una carbassa.

Vá á collirla, y anhelós,
pensant ja tenirla al sach
la carbassa l' hi fa injach!
Bra 'l cap de un facciós.

A. F. O.

De un poble 'ls carlins sortian
cobrant la contribució
y vaig veure en un raó
dos minyons que 's despedian.

Per sentirlos vaig pararme:
l' un deya al altre: — «N o ploris,»
y ell responia: — «Quant moris
no 't descultas d' avisarme.»

J. T.

Un xich de Reus molt trempat
fent broma ab la tabernera,
sense pagar s' ha escapat
y ella l' hi corra al darrera.

Dihent: — Tu, gran burinot
paga 'l vi, ó en bona fé
que al altre mont murriot
me 'l pagarás... y ell digué:
— «Pósame'n un altre got?»

T. DE R.

— ¿No t' fret? deya la Pona,

¿No 's posa burro en lo lit?...

— Qu' es cas! Ab lo mèu marit

ja 'n tinch bè prou, bona dona.

J. T.

CUENTOS

Un pobre minyó 's troba assegut á una cadira de la Rambla.

Va brut, estripat, t'è mala fatxa: los ulls enfonzats, groch com la cera, las gaitas cap endintre de la boca cap-y-culadas.

Un polisson al veure 'l, se creu que es un carlinot, y l' hi pregunta:

— Escolti ¿de qué viu vosté?

— Ah! respon ab veu tétrica: no 'm pregunde qué visch; si per cas, demanim de que 'm moro.

En un poblet de la montanya cau malalt un viatjer.

Corran á buscar lo metje: aquest l' hi pren lo pols, l' hi mira la llengua y exclama:

— Es precis que suhi: sobre tot arrópinlo bé.

— ¿Arrópinlo ha dit? Qué voldrá dir arrópinlo? deya la mestressa de la casa.

— Dona es senzill respongué l' amo: porta la gerra del arrop: ja veurás.

Y una vegada la tenen al quarto, vingan fregas al malalt, tantas n' hi feren, que fins l' hi alsaren la pell de l' esquena.

Al dia següent al anarhi 'l metje 'l trobá com un Sant Llatze y ab una furtor d' arrop que no podia tenirshi cara.

— ¿Qu' heu fet? exclamá:

— L' hem arropat contestá tranquilament lo pagés.

— Pero si jo no volia mes sino que l' hi possessiu roba perque sués.

— Ja hi suat, ja hi suat senyor doctor: encare no veig als que 'm cuidan, ja suo d' angunia.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés xaradas ó endavinallas dignes d' insertarse, 'ls ciutadans M. Rubassa, Gestus, Peret de Sarriá, Pantomina y D. Jordi.

N' han remesas que pera insertarse haurian d' esse arregladas los ciutadans Mariano Cadenet, Un montanyés, Pere Sisteitè, Pere Botero, D. G. Botigue y Ramon Bonhome.

Las demás que s' han remés y 'l-noms deis autor's de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per burzas, facies d' e devinar mal combinadas, una versificada ó per altres defect es per 'l estil.

Ciudadans Peret Pescador. Lo que 'ns envia no fá per casa. — M. Rubassa. Ab molt gust insertarem lo que 'ns remet. — M. curi. Tindrem present lo que 'ns dia respecte d' aquel subjecte: lo que 'ns envia no va. — Pe e Botero. Lo que 'ns remet novament á nos de lo que l' hi observabam es la molt versificat. — Un montanyés. Lo que 'ns remet, respecte á l' idea ja la publicarem en lo número passat; y en quan á la forma, la fíli d' accents la que 'l novel se presentá a go repalós. — D. Jordi. Lo que n'c que 'ns vené no hiu. — Carnicer de Vilanova. Lo que 'ns envia novament no vá. L' endavinalla per gastada la forma la xarada per lo havrihi conseruats ni asonants, y l' epigrama per las rahons que l' hi deyam. — Tres te secas. Insertarem mola cosa de lo que 'ns envia: la poesia sobre tot. — Sarríanense federal. Lo que 'ns envia no vá. — Bu be de Viassar de Dalt. Tenim una idea del assumpt ó de que 'ns parle; pero no 'ns se recordem prou bé. — N. Palés de Sarriera. Lo que 'ns remet esta ben versificat y no deixa de tenir bonas condicions; pero no pertany al género de La Campana — Pamparguilla. Si no desim á posar lo soneto de vosté dedicat al infortunat Concha, estém seguros que 'l Teis: l' hi dava la creu de Sant Fernando. Tont es lo mal que poeticament l' hi fá. — Mol catalá. Arreglem alguna cosa de lo que 'ns envia. — Pau Palés. L' hi guiam la correspondencia; pero 'ls temps que corrim los despenes de publicario: veurem si no tres companys de El Cañon Xarap, vo en aprofitarne alguna cosa. La xarada que 'ns envia á pesar d' estar notubement versificada, te una solució que ' destaca massa, sent sumament fácil d' endavinar-se.

SOLUCIÓ

á la xarada y á l' endavinalla del últim número

Si dich que l' una es de-ten-te
qu' es lo-gich per lo que diu,

y qu' es Rava, Resa, Risa

Rosa y Rusa l' altra dich...

Diguim senyor director

ho hauré endavinat tot.

— Sil

TRES DE SEGAS.

Han endavinat totas tres solucions los ciutadans Gestus y Carnicer de Vilanova.

Las 1.ª y 3.ª las an endavinadas los ciutadans Pere de Sarriá, Pere Botero, P de Ca 'n Gilet y B. G. Botigue; las 2.ª y 3.ª ciutadá Pantomina; la 1.ª no mes lo ciutadá Ramon Bonhome; y la 3.ª no mes los ciutadans Geroni, Un soldat arrestat, Macari y Jordi.

XARADA

I.

Una noya conech jo
filla d' un hu, dos, tercera,
que molt bé dos ab primera
y que hi entén de debó.

Y quina hu tres quart de fé!

No hi viet may cosa semblant...
inteligencia tant gran
tan quart quart com ella té.

Y sa una quart molt joyosa
de véurela tant instruida
la hu tras quart invertida
per ser de un senyor esposa.

Mes com ser tot no desdenya
perque noble es tot ofici
enrrahona ab en Simplicy
que porta tot y espartdenya.

ALT Y PRIM.

II.

Primera-quarta
tres lo hu dos tersa:

tres hu-segona

sempre en lo tot;

es hu-dos-terça

de molta fama

perque fá sempre,

l' hu dos molt bó.

M. CADENET.

ENDAVINALLA.

Davant de un animalás
coloca un animalé,
y qui 'ns governa veurás
si t' ho miras un ratet.

GESTUS.

(Las solucions en lo próxim número.)

IMP. DE LA V. Y F. DE GASPAS. — ATAULFO, 14.

1. Lopez editor. — Rambla del Mitj 20.